

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Grela

SSN Ewa Stefańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 19 listopada 2025 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej Bank w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 8 kwietnia 2022 r., VI ACa 805/21,

w sprawie z powództwa K.Z. i G.M.

przeciwko Bank w W.

o ustalenie,

1. oddala skargę kasacyjną;

2. zasądza od Bank w W. na rzecz K.Z. i G.M. po 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

M.L.

Jacek Grela

Krzysztof Wesołowski

Ewa Stefańska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie z powództwa K. Z. ustalił, że umowa o kredyt hipoteczny nr [...] zawarta 25 kwietnia 2008 r. między powódką a Bankiem1 S.A. (poprzednikiem prawnym pozwanego - Bank w W.) jest nieważna i orzekł o kosztach procesu, a w sprawie z powództwa G. M. przeciwko temu samemu pozwanemu ustalił, że umowa o kredyt hipoteczny nr [...] zawarta 13 marca 2008 r. między powodem a Bankiem1 S.A. jest nieważna i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy uznał, że obie umowy są nieważne ze względu na zastosowanie w nich zasad ustalania kursów walut prowadzących do sprzeczności z naturą (istotą) stosunku prawnego oraz alternatywnie - ze względu na skutek, jaki wiąże się z wyeliminowaniem z umowy klauzul przeliczeniowych w konsekwencji uznania, że klauzula określająca zasady ustalania kursów służących do przeliczeń niezbędnych dla wykonania umowy stanowi niedozwolone postanowienie umowne. Zdaniem Sądu pierwszej instancji nie ma przy tym znaczenia czy klauzulę indeksacyjną uzna się za jedno postanowienie (warunek umowny) czy zespół odrębnych postanowień, tj. wprowadzających do umowy mechanizm indeksowania kwoty kredytu (klauzula ryzyka walutowego) i przewidujących zastosowanie kursów określonych w tabeli kursów dla jego wykonania (klauzula spreadu walutowego). W każdym przypadku wadliwość postanowień odsyłających do tabel kursów powoduje ten sam skutek - umowa nie może być wykonywana, co stanowi podstawę przyjęcia że jest nieważna.

Wyrokiem z 8 kwietnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie po rozpatrzeniu apelacji pozwanego oddalił apelację oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd drugiej potwierdził ustalenia Sądu Okręgowego, że postanowienia umowne dotyczące indeksacji nie zostały indywidualnie uzgodnione z powodami. Sąd Apelacyjny podkreślił, że umowy kredytu były zawierane na podstawie wzorca umownego przygotowywanego przez profesjonalistę - bank. Z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego nie wynika zaś aby klauzule tworzące mechanizm indeksacyjny były wspólnie uzgadniane przez strony umowy i aby

powodowie mieli rzeczywisty wpływ na ustalenie ich treści. W ocenie Sądu Apelacyjnego to, że ostatecznie powodowie wybrali kredyt indeksowany do CHF nie oznacza, że mieli wpływ na treść klauzul indeksacyjnych.

Sąd Apelacyjny wskazał także na nienależyte wykonanie przez bank obowiązku informacyjnego. Choć powodowie zapoznali się z postanowieniami umowy i regulaminu w odniesieniu do kredytu indeksowanego do waluty obcej, a przynajmniej mieli taką możliwość, to nie oznacza jednak, że byli świadomi ryzyka kursowego związanego z wahaniami kursów waluty, do której indeksowany jest kredyt. Powodom nie udzielono informacji o historycznych danych kursowych waluty CHF ani nie przeprowadzono symulacji wysokości rat kredytu przy wzroście kursu waluty i nie udzielono informacji odnośnie do sposobu ustalania kursu przez bank ani o istnieniu spreadu walutowego. Nie można przyznać oświadczeniom powodów co do zapoznania się z ryzykiem kursowym waloru konwalidującego abuzywność znajdujących się w umowie klauzul indeksacyjnych - a w konsekwencji nieważność umowy.

Sąd drugiej instancji uznał, że istotne znaczenie w sprawie ma to, jakie informacje rzeczywiście przekazano powodom, a nie jakie należało im przekazać w oparciu o procedury obowiązujące w banku. Zdaniem tego Sądu prawnie relewantna była treść postanowień umownych tworzących mechanizm indeksacji w momencie zawarcia umowy, a nie praktyka stosowania tego mechanizmu.

Sąd Apelacyjny uzasadnił także istnienie interesu prawnego powodów w rozumieniu art. 189 k.p.c., wskazując, że jest on kategorią obiektywną i występuje wtedy, gdy sam skutek jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości. Sąd ten wyjaśnił, że wyjątkowo interes prawny zachowany jest w sytuacjach, gdy ze spornego stosunku wynikają dalsze skutki, których dochodzenie powództwem o świadczenie nie jest jeszcze możliwe bądź nie jest jeszcze aktualne. Taka sytuacja występuje w sprawie, bowiem wyrok zasądający świadczenie nie zapewniłby pełnej ochrony prawnej powodów. Ustalenie nieważności umowy *in casu* daje powodom pewność, że nie powstają na przyszłość

jakiegokolwiek świadczenia wynikające z umowy, a ewentualne roszczenia pozwanego będą oparte o nieważny stosunek prawny.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, klauzula ryzyka walutowego (walutowa) oraz klauzula kursowa (spreadowa) stanowią elementy składające się na całłościowy mechanizm indeksacyjny (klauzulę waloryzacyjną). Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd drugiej instancji uznał, że ze względu na ich ścisłe powiązanie jeżeli jedna z tych klauzul jest uznana za abuzywną, cały mechanizm indeksacji musi być uznany za niedozwoloną klauzulę umowną. Bez unormowania kursu miarodajnego dla poszczególnych przeliczeń, przeliczenia te nie mogą być dokonane, a postanowienia przeliczeniowe nie mogą wywrzeć skutku

Dokonując oceny klauzul określających mechanizm indeksacji, Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności uznał, że określają one główne świadczenia stron. Wykładnia art. 69 ust. 1 i 2 pr. bank. wskazuje, że już w momencie zawarcia umowy kwota zobowiązania kredytowego powinna zostać wyraźnie oznaczona w treści umowy. Również obowiązek zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu stanowi główne świadczenie kredytobiorcy. O wielkości kredytu i rat w sprawie decydowało przeliczenie w pierwszej kolejności z PLN na CHF, a następnie przeliczanie rat kredytu określonych w CHF na PLN.

Jednocześnie, zdaniem Sądu Apelacyjnego, sam mechanizm indeksacji nie stanowiłby instrumentu kształtującego obowiązki kredytobiorcy sprzecznie z dobrymi obyczajami ani też nie naruszałby w sposób rażący interesów powodów, gdyby zasady tego mechanizmu byłyby precyzyjnie i jasno określone w oparciu o jednoznacznie i obiektywne kryteria. Tymczasem na podstawie umów i regulaminu powodowie nie byli w stanie w sposób racjonalnie uzasadniony określić wysokości własnego zobowiązania, a tym samym ocenić skutków ekonomicznych wynikających z zawartych umów kredytowych, a także ryzyka związanego z podpisaniem umów. Zatem przedmiotowe postanowienia nie były jednoznacznie określone w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., pozostając w sprzeczności z wymogiem prostoty i jasności. Wymóg ten oznacza bowiem, że w wypadku umów kredytowych instytucje finansowe muszą zapewnić kredytobiorcom informacje wystarczające do podjęcia przez nich

świadomych i rozważnych decyzji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie sposób uznać, aby informacje przekazane przez bank o ryzyku kursowym spełniały wymóg przejrzystości. W ogóle nie wskazano w umowie na podstawie jakich kryteriów bank ustala kurs wymiany waluty obcej zarówno w momencie uruchomienia kredytu, jak i spłaty poszczególnych rat.

W ocenie Sądu odwoławczego, sytuacja, w której bank w sposób jednostronny, dowolny i nieograniczony określa wysokość kursów kupna i sprzedaży walut, na podstawie których jest następnie ustalana wysokość wypłaconego kredytu i świadczenia konsumenta (raty), godzi w równowagę kontraktową stron, wprowadzając daleko idącą dysproporcję praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta. Postanowienia przeliczeniowe są zatem sprzeczne z dobrymi obyczajami.

W rezultacie, zdaniem Sądu drugiej instancji, prawnie obojętne jest to, w jaki sposób umowa w zakresie klauzul abuzywnych była w rzeczywistości wykonywana przez bank i fakt, iż następnie strony zawarły aneks do umowy. Nieistotne jest więc w jaki sposób bank ustalał kursy CHF względem PLN oraz czy stosowane przez bank kursy kupna i sprzedaży były *de facto* kursami rynkowymi

Skargę kasacyjną w sprawie wywiódł pozwany zarzucając naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 385¹ § 1 w zw. z art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na niewyodrębnieniu, a w konsekwencji braku wyciągnięcia poprawnych konsekwencji z wyodrębnienia klauzul ryzyka walutowego, obok klauzul spreadów walutowych, zakwalifikowaniu obu ww. rodzajów postanowień dotyczących indeksacji jako postanowień dotyczących głównych świadczeń stron i w konsekwencji dokonanie ich zbiorczej (łącznej) oceny przez Sąd Apelacyjny;

- 385¹ § 1 zdanie drugie k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że klauzule ryzyka walutowego nie zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, co w konsekwencji doprowadziło do przeprowadzenia oceny tych klauzul przez pryzmat przesłanek, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c. oraz w art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz uznania klauzul ryzyka

walutowego za postanowienia bezskuteczne, podczas gdy klauzule ryzyka walutowego, jako postanowienia określające główne świadczenia stron oraz sformułowane w sposób jednoznaczny, nie podlegają indywidualnej kontroli postanowień wzorca umownego na podstawie art. 385¹ k.c.;

- art. 385¹ § 1 i 2 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że postanowienia umowne dotyczące indeksacji stanowią niedozwolone postanowienia umowne;

- art. 385¹ § 1 i art. 385² k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że oferując kredyt indeksowany do CHE, pozwany nie przedstawił powodom rzetelnych informacji, które mogłyby pozwolić im rozeznaczyć się co do skutków takiego rozwiązania dla jego przyszłych obciążeń;

- art. 69 ust. 3 pr. bank. oraz art. 65 i art. 358 § 2 k.c., wszystkich w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 przez ich niezastosowanie, polegające na braku przyjęcia, że dopuszczalnym jest odwołanie się przy wykładni umowy stron do bezwzględnie obowiązującego i bezpośrednio stosowanego przepisu prawa krajowego w postaci art. 69 ust. 3 pr. bank., bądź wykładni oświadczeń woli stron w myśl art. 65 k.c., bądź też normy dyspozytywnej w postaci art. 358 § 2 k.c. w miejsce uznanych za niedozwolone klauzul spreadów walutowych;

- art. 385¹ § 2 k.c. w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz w zw. z motywem dwudziestym pierwszym dyrektywy 93/13 przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że na skutek stwierdzenia niedozwolonego (nieuczciwego) charakteru całego mechanizmu indeksacji zastosowanego w łączących strony umowach kredytu dochodzi do wyeliminowania z tychże umów postanowień indeksacyjnych dotyczących zasad wypłaty oraz spłaty kredytu, a w konsekwencji do upadku tych umów;

- art. 189 k.p.c. przez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że po stronie każdego z powodów występuje interes prawny w żądaniu ustalenia nieważności umowy kredytu, w sytuacji posiadania dalej idącego roszczenia o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zasadna.

Sformułowane przez pozwanego zarzuty naruszenia prawa materialnego prowadzą się do następujących kwestii: uznania za abuzywne postanowień przeliczeniowych bez odrębnej oceny klauzuli ryzyka kursowego i klauzuli spreadu walutowego; przyjęcia, że pozwany oferując powodom kredyty indeksowane do CHE nie przedstawił rzetelnych informacji, które pozwoliłyby im na ocenę skutków takiego rozwiązania dla ich przyszłych obciążeń; przyjęcia, że klauzule związane z indeksacją miały charakter niejednoznaczny i niedozwolony; odmowy utrzymania umowy kredytu, mimo uznania określonych postanowień za niedopuszczalne i uznania interesu prawnego powodów w żądaniu ustaleniu nieważności umów kredytu. Zarzuty kasacyjne stanowią w znacznej mierze powtórzenie zarzutów apelacyjnych, do których Sąd drugiej instancji odniósł się w sposób pełny i przekonujący, powołując na orzecznictwo Sądu Najwyższego i TSUE istniejące w dacie wyrokowania.

Kierunek przyjęty przez Sąd Apelacyjny znajduje swoje potwierdzenie także w orzecznictwie zapadłym już po wydaniu zaskarżonego wyroku (zob. m.in. wyroki SN: z 3 lutego 2022 r., II CSKP 459/22; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22; z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 45; z 26 maja 2022 r., II CSKP 19/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 47; z 26 maja 2022 r., II CSKP 650/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 48; z 27 maja 2022 r., II CSKP 314/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 50; z 1 czerwca 2022 r., II CSKP 364/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 51; z 30 czerwca 2022 r., II CSKP 656/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 52; z 28 września 2022 r., II CSKP 412/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 54; z 27 kwietnia 2023 r., II CSKP 1016/22; z 18 maja 2023 r., II CSKP 1164/22; z 25 lipca 2023 r., II CSKP 1487/22; z 29 listopada 2023 r., II CSKP 1753/22; z 12 grudnia 2023 r., II CSKP 1549/22; z 20 grudnia 2023 r., II CSKP 1888/22; z 24 czerwca 2025 r., II CSKP 941/24, oraz uchwałę SN z 28 kwietnia 2022 r., III CZP 40/22, OSNC 2022, nr 11, poz. 109). Podsumowaniem tej linii orzecznictwa jest uchwała składu całej Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22 (OSNC 2024, nr 12, poz. 118), wiążąca wszystkie składy Sądu Najwyższego (art. 88 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ustalono, że między tzw. „klauzulami ryzyka” (przewidującymi indeksację) i „klauzulami spreadu walutowego” (określającymi kurs waluty przy stosowaniu indeksacji) występuje ściśle powiązanie (zob. uzasadnienie uchwały składu całej Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, i przywołane tam orzecznictwo). Jeżeli z umowy usunięte zostałyby postanowienia określające sposób ustalenia kursu waluty, do zastosowania indeksacji konieczne byłoby zastąpienie takich postanowień innym sposobem określenia kursu. Taki zabieg jest zaś niedopuszczalny zgodnie z punktem pierwszym powyższej uchwały z 25 kwietnia 2024 r.

Stanowisko o niedozwolonym charakterze postanowień umownych pozostawiających możliwość ustalania kursu CHF, a w konsekwencji wysokości świadczeń stron, arbitralnej decyzji jednej ze stron, jest jednolicie przyjmowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Takie uregulowanie umowne uznawane jest za niedopuszczalne, niezależnie od tego, czy swoboda przedsiębiorcy (banku) w ustaleniu kursu jest pełna, czy też w jakiś sposób ograniczona (zob. np. wyroki SN: z 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14, OSNC 2016, nr 11, poz. 134; z 24 października 2018 r., II CSK 632/17; z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 30 maja 2023 r., II CSKP 1536/22; z 22 czerwca 2023 r., II CSKP 1484/22; z 23 czerwca 2023 r., II CSKP 1464/22, i z 12 grudnia 2023 r., II CSKP 1549/22).

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał pogląd, zgodnie z którym postanowienia uprawniające bank do jednostronnego ustalenia kursów walut są nietransparentne, ponieważ pozostawiają pole do arbitralnego działania banku, a równocześnie obarczają kredytobiorcę nieprzewidywalnym ryzykiem. W konsekwencji postanowienia umowy określające zarówno zasady przeliczenia na złote kwoty udzielonego kredytu przy jego wypłacie, jak i przeliczenia spłacanych rat, pozwalające bankowi swobodnie kształtować kurs waluty obcej, mają charakter niedozwolonych postanowień umownych (zob. uzasadnienie uchwały składu całej Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, i przywołane tam orzecznictwo).

Postanowienie o odesłaniu do tabeli kursowej banku, jako współokreślające wysokość pozostałego do spłaty zadłużenia, czyli główne świadczenie kredytobiorcy,

co do zasady nie podlega ocenie w świetle art. 385¹ § 1 k.c., ale tylko pod warunkiem, że postanowienie to zostało sformułowane w sposób jednoznaczny. W sprawie, w której wniesiona została skarga kasacyjna, sytuacja taka nie miała miejsca. Utrwalona jest rozszerzająca wykładnia tego warunku jako obejmującego nie tylko jego tekst (jest jasne, co znaczy stosowanie kursu ogłoszonego przez bank), lecz także mechanizm działania tego warunku. Aby odesłanie było dozwolone, w umowie musiałyby zostać zawarte szczegółowe zasady ustalania kursu, tak aby kredytobiorca sam mógł obliczyć ten kurs w danej chwili. Choć zatem kurs walut obcych ogłaszany przez bank na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 4 pr.bank. wiąże co do zasady klientów banku przy dokonywaniu z bankiem czynności prawnych w okresie od ogłoszenia kursu do ogłoszenia nowego kursu, nie można umową zbindować konsumenta kursami, które dopiero zostaną ogłoszone, a orzecznictwo jednolicie uznaje takie zbindowanie przyszłym kursem za niedozwolone.

Zarzut naruszenia art. 385¹ § 1 i art. 385² k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że oferując kredyt indeksowany do CHF, pozwany nie przedstawił powodom rzetelnych informacji, które mogłyby pozwolić im rozeznaczyć się co do skutków takiego rozwiązania dla jego przyszłych obciążeń jest zarzutem pozornym i niedopuszczalnym. Pod pozorem bowiem zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego skarżący polemizuje z oceną dowodów i ustaleniami stanu faktycznego. Tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest bowiem związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 in fine k.p.c.). W związku, z tym, już z powyższego względu zarzut ten nie może być uznany za zasadny. Niezależnie od tego orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie stoi na stanowisku, że przedkontraktowy obowiązek informacyjny w zakresie ryzyka kursowego powinien zostać wykonany w sposób jednoznacznie i zrozumiale unaoczniający konsumentowi, który z reguły posiada elementarną znajomość rynku finansowego, że zaciągnięcie tego rodzaju kredytu jest bardzo ryzykowne, a efektem może być obowiązek zwrotu kwoty wielokrotnie wyższej od pożyczonej, mimo dokonywania regularnych spłat (zob. wyrok SN z 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18).

Sąd Najwyższy konsekwentnie też przyjmuje, że oceny czy postanowienie umowne jest niedozwolone, dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy (zob. uchwałę SN z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2) i od tego momentu klauzule abuzywne nie są wiążące dla konsumenta, chyba że konsument wyrazi świadomą wolę na objęcie go takimi postanowieniami umownymi. Skutek niezwiązania klauzulą abuzywną *ex tunc* oznacza, że zdarzenia o charakterze następczym w stosunku do daty zawarcia umowy zawierającej taką klauzulę pozostają bez znaczenia dla niewiążącego charakteru niedozwolonych postanowień umownych.

Nie budzi również wątpliwości, z uwagi na jednoznaczne brzmienie art. 385¹ § 2 k.c., że konsekwencją uznania danego postanowienia umowy za bezskuteczne jest działająca *ex lege* sankcja bezskuteczności niedozwolonego postanowienia, połączona z zasadą związania stron umową w pozostałym zakresie (zob. np. uchwałę SN z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21; postanowienie SN z 26 marca 2025 r., I CSK 2614/24). W uchwale składu całej Izby Cywilnej z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, Sąd Najwyższy stwierdził, że w razie uznania, iż postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów (pkt 1). W razie zaś niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie (pkt 2). Niedozwolony charakter sposobu określania kursu waluty obcej przesądza zatem o niezwiązaniu stron umową w całości. Powyższe tezy, wiążąc w niniejszej sprawie (art. 88 ustawy o Sądzie Najwyższym), uniemożliwiają uznanie umów stron za ważne, gdyż wykluczają trwanie stosunku prawnego po usunięciu z treści umowy źródła kursu walutowego, co przesądza także o bezpodstawności zarzutu o możliwości stosowania kursu średniego NBP lub uznania umowy za umowę kredytu złotowego.

Także zagadnienie interesu prawnego w kontekście tzw. spraw frankowych było już przedmiotem poszerzonej analizy Sądu Najwyższego (zob. wyroki SN z 31 stycznia 2023 r., II CSKP 1200/22, i z 31 stycznia 2023 r., II CSKP 334/22).

Opowiedziano się w tym zakresie za szerokim pojmowaniem tego interesu, o ile powód wykaże, że wyrok ustalający wywoła takie konsekwencje prawne w stosunkach między stronami, w wyniku których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie, nie będzie budziła wątpliwości, co spowoduje w konsekwencji, iż zostanie usunięta niepewność co do istnienia określonych praw i obowiązków stron oraz ryzyko ich naruszenia w przyszłości (zob. również postanowienie Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2024 r., I CSK 6311/22).

Z powodów wyżej wyrażonych Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

[SOP]

Jacek Grela

Krzysztof Wesołowski

Ewa Stefańska